

*Avuția cea
mai de preț,*

Autorul a peste 100 de titluri, Michael Phillips este un nume de primă mărime pe scena literaturii creștine, lucrările sale vânzându-se până în prezent în peste 6 milioane de exemplare. Phillips este, de asemenea, recunoscut în lumea întreagă drept unul dintre cei mai competenți experți în opera scriitorului victorian creștin George MacDonald, pe care a redactat-o și a republicat-o.

Surorile din comitatul Shenandoah * 4

*Avuția cea
mai de preț*

MICHAEL PHILLIPS

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

 CASACĂRȚII

Oradea, 2016

Copyright © 2004 Michael Phillips

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Together is All We Need*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Avuția cea mai de preț

de Michael Phillips

Copyright © 2016 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, MICHAEL**

**Avuția cea mai de preț / Michael Phillips; trad.:
Mihaela Tocuț-Addy. - Oradea: Casa Cărții, 2016
ISBN 978-606-732-063-3**

I. Tocuț-Addy, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Mihaela Tocuț-Addy

Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Corectura: Lavinia Filipaș

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

Cuprins

1. Sosește încă un unchi	7
2. Legături de familie	13
3. Un vizitator insistent.	17
4. La sfat cu Henry.	21
5. Avocatul Leroy Sneed	25
6. Până la urmă adevărul iese la iveală.	29
7. Zvonul se răspândește	37
8. Josepha	39
9. Titlul de proprietate	45
10. Piatra de pe inima Aletei	51
11. Se ivește o schimbare în familia de la Rosewood	57
12. Durere și vindecare	65
13. O veste zguduitoare	73
14. Katie descuie seiful	79
15. Din negura trecutului	87
16. Ultimatum.	89
17. O discuție dificilă.	93
18. Katie se duce în târg	99
19. Articolul din gazetă.	105
20. Ultima noapte la Rosewood	109
21. Lacrimi de despărțire	115
22. Doamna McSimmons	117
23. Pe picior de plecare	121
24. Interogatoriu.	125
25. La o cafea cu prietenii	131
26. Discursul avocatului	135

27. Un unchi ne pecetluiește soarta	139
28. Răsturnare de situație	143
29. Unchiul și nepoata	149
30. Pe urmele noastre	153
31. Din nou acasă	161
32. În căutarea lui Templeton Daniels	167
33. Cei doi frați	175
34. O domnișoară hotărâtă	181
35. Un oaspete neașteptat	187
36. O discuție ca între fete	191
37. Ward intervine pentru fratele său	195
38. Pocăință	199
39. În fața judecătorului	203
40. Înapoi la Rosewood	209
41. Cei doi unchi	213
42. De vorbă cu tata	221
43. Noua generație	225
44. Vine iar vremea culesului	231
45. Katie primește o scrisoare	239
46. O zi obișnuită la Rosewood	243
47. Vaca buclușă	249
48. Recolta se cere sărbătorită	257
49. Planuri de viitor	261
50. Împreună	269

1

Sosește încă un unchi

Chiar de Katie ar fi știut din vreme de sosirea lui în Greens Crossing, ar fi fost pasămite totuna, căci de făcut, n-ar fi avut orișicum ce să facă.

Întâmplarea a făcut, vezi bine, ca Henry să afle primul. Dar, cum el era prins cu treaba la grajdul cu chirie, iar fiu-său Jeremiah, care se tocmise cărauș la domnul Watson, era plecat să facă o livrare în afara orașului, nu a avut cum să ne dea de știre.

Bărbatul intră în grajd și descălecă.

— Hei, băiete! îi strigă lui Henry, chit că negrul era cu vreo cinci, dacă nu chiar zece ani mai vârstnic decât el. Vino să-mi adapi calul și să-i dai ovăz.

— Viu, domnu' meu, răspunse Henry, apropiindu-se agale și luându-i hățurile din mână.

— Clairborne mă numesc, spuse bărbatul. Burchard Clairborne. Am ceva treabă de bancă, după care mă duc să-i fac o vizită lui frate-meu.

Cu gândul la Katie și la mine, Henry privi îngrijorat cum bărbatul se îndreaptă spre bancă, apoi se îngrijește de calul său. Din când în când, mai arunca înfrigurat o privire spre depozitul lui Watson, rugându-se să se întoarcă odată fecioru-său ca să-l poată trimite călare la Rosewood astfel încât să ajungă înaintea unchiului lui Katie.

Între timp, la bancă, Burchard Clairborne și domnul Taylor își continuau conversația începută cu câteva luni în urmă la un eveniment monden care avusese loc în orașul Charlotte din statul Carolina de Nord.

— Ceea ce mi-ai spus data trecută mi-a dat serios de gândit, zise Clairborne după ce luă loc și făcură schimb de politețuri. Așa că am făcut niscaiva cercetări. Am căutat în arhivele militare, și ce crezi c-am descoperit?

— Ce ai descoperit, domnule Clairborne? întrebă directorul băncii.

— Că frate-meu și cei doi fii ai săi – unul a fost ucis pe front, dar ceilalți doi au supraviețuit – au fost lăsați la vatră la câteva zile după bătălia de la Appomattox.*

Bancherul primi informația cu vădit interes.

— Ciudat, murmură el. Ți-am zis, doar, că de vreo trei ani nu l-a mai văzut nimeni. Totuși, după ce am stat de vorbă în Charlotte, au ieșit, ce-i drept, la iveală o seamă de lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Păi, una la mână, acum fata, care este singura pe care am văzut-o la față de un an încoace, susține că tatăl ei s-a *întors* de fapt acasă și că în prezent muncește în Nord ca să poată întreține plantația.

— Hm... înțeleg. Și fiii lui?

— De ei n-a pomenit niciun cuvânt, răspunse Taylor.

— Și pe nevasta lui Richard încă tot n-ai întâlnit-o?

— Nu. Singura cu care am avut de-a face a fost Kathleen, fiica lor. După cum ți-am mai spus, doamna Clairborne o trimite pe fată în oraș să se ocupe de toate cele. Și mai este un lucru interesant, adăugă bancherul. Știi că motivul pentru care m-am dedicat personal acestei chestiuni este faptul că plantația era înglodată în datorii. În două rânduri am fost la un pas de executarea silită.

* Bătălia de la Appomattox (9 aprilie 1865) a fost ultima luptă la care a participat generalul confederat Robert E. Lee cu Armata Virginiei de Nord înainte de capitularea în fața armatelor Uniunii conduse de generalul Ulysses S. Grant spre sfârșitul Războiului Civil American (n.tr.).

Or, acum două luni, numai ce mă trezesc iar cu fata. Ca de fiecare dată, a venit singură și, cu un aer chiar mai încrezut ca de obicei, mi-a trântit pe birou 350 de dolari... bani peșin.

— Peșin?! Cum au făcut rost de atâta bănet?

— Habar nu am... Deși, dacă stau bine să mă gândesc, cu ceva timp în urmă îmi adusesese niscaiva aur.

— Aur?! Povestea asta devine din ce în ce mai interesantă! exclamă Clairborne, vădit intrigat de această nouă informație.

— A fost, fără doar și poate, un caz din cale afară de curios. Orișicum, cei 350 de dolari au acoperit pe deplin datoria față de bancă, iar în momentul de față, chiar dacă nu am libertatea să divulg sumă exactă, pot să îți spun că familia Clairborne are în cont peste 200 de dolari.

— Având în vedere că trebuie să țină o plantație cu banii ăștia, nu e o avere.

— Totuși, dacă te gândești că acum un an aveau o datorie de 500 de dolari și executarea silită părea inevitabilă, e o turnură de-a dreptul remarcabilă.

— Și cum crezi că se explică asta?

— N-am idee. Din câte am înțeles eu, anul trecut au tocmii niscaiva negri din partea locului și au izbutit să recolteze o cantitate rezonabilă de bumbac, iar cu banii dobândiți au achitat o parte din datorie și au cumpărat noi semințe pe care le-au plantat în primăvara asta. Dar au o atitudine din cele mai curioase, să zicem așa, față de schimbările survenite de la război încoace. Eu unul socotesc că au cam sărit calul.

— În ce sens?

— Se zvonește că le-ar da voie negrilor în casă...

Clairborne ridică încruntat o sprânceană.

— Iar fiica lor, Kathleen, a mers până într-acolo cât să-mi ceară să înființez un cont pentru una dintre negrele ei.

— La ce? N-au negrii habar de bani.

— Nici eu nu-mi explic.

— Și ce ai făcut?

— I-am deschis negresei cont, ce altceva era să fac? Am adus vorba de asta doar ca să îți dau de înțeles la ce mă refer.

— Ceva nu-mi miroase a bine în toată tărășenia asta, spuse Clairborne. Am bănuielile mele, iar una dintre ele este că, orice ar zice fata, frate-meu s-ar putea să nu se mai fi întors de pe front.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu sunt sigur ce i s-o fi întâmplat, dar mă îndoiesc că s-a mai întors acasă. Și-o fi găsit o altă femeie sau – mai știi? – s-o fi vârat în vreo afacere necurată.

— Bine, dar cum de-au intrat și băieții în pământ?

— Ei, tocmai asta mă face să cred că situația e mai gravă. Că frate-meu zace la pat... sau chiar mai rău. Mulți bărbați s-au întors de pe front schilodiți și suferinzi. Poate că familia încearcă să îi treacă betșugul sub tăcere ca să țină creditorii la distanță.

— Bine, dar de ce ar susține fata că taică-său este plecat să lucreze în Nord?

— Nu știu. Dar ție nu ți se pare cam cusut cu ață albă? Orișicum, pentru asta mă aflu aici: ca să aflu adevărul. Trebuie, în fond și la urma urmei, să îmi apăr interesele. Să nu creadă cumnată-mea că avutul fratelui meu și al părinților noștri i-ar reveni, la o adică, ei.

— Și ce ai de gând să faci, domnule Clairborne?

— Înainte de toate, vreau să aflu o dată și pentru totdeauna dacă frate-meu e la Rosewood și dacă-i teafăr ori ba. Dacă mai trăiește, n-au cum să nu știe unde se află. Dacă-i plecat în Nord, am să mă duc să-l caut și n-am să mă las până nu l-oi vedea cu ochii mei. Iar dacă a murit... ei bine, atunci o știm amândoi: plantația îmi aparține de drept mie. De aceea am venit să vorbesc cu dumneata – ca să îmi aflu drepturile.

— Eu nu sunt avocat, domnule Clairborne.

— N-are a face. În orașelul ăsta ești cel mai în măsură să mă sfătuiști.

— N-ai în Charlotte un avocat care se ocupă de afacerile dumitale?

— Ba da, dar vreau să mă îndrume cineva din partea locului, nu colo, un scriptolog bătrân și sclivisit ce șade la un birou simandicos cale de 30 de kilometri de Greens Crossing.

— Am o cunoștință în Oakwood cu care ai putea sta de vorbă.

— E avocat?

— Da.

— Și e ceva de capul lui?

— Nu l-am auzit pe niciunul dintre plantatorii care îi sunt clienți să se plângă de serviciile lui.

— Cum îl cheamă?

— Sneed... Leroy Sneed. A mai avut de-a face cu cei de la Rosewood.

— Prea bine... Poate că am să trec pe la el.

Spunând acestea, Burchard Clairborne se ridică în picioare.

— Dar, înainte de toate, adăugă el, am să-i fac o vizită coanei Clairborne ca să aflu dacă *este* încă soția fratelui meu... sau văduva lui.